

CIRKILARKA

TÉMA: STRACH

3. VYDÁNÍ || ÚNOR 2021

OBSAH

Redakce	3
Kdo (před svými strachy) uteče, prohraje	4
Články	7
Zeptali jsme se	19
Do nudy	29
Komiks	35

Redakce

Editori

Milan Kolář
Thi Nga Nguyen
Zdeněk Tomis

Korektury

Big Sister
Milan Kolář
Zdeněk Tomis

Zpracování obálky

Thi Nga Nguyen

Autorky komiksu

Anežka Závorková
Eliška Chudobová

Ilustrace k obálce

Vendula Drastichová

Autoři článků

Andrew
Big Sister
Milan Kolář
Miriam Hýblová
Thi Nga Nguyen
Vojtěch Novotný
Zannonym
Zdeněk Tomis

Ostatní ilustrace

*Všechny ilustrace jsou
dílem autorů*

Ema Petrová
Vendula Drastichová
Daniela Neoralová
Thi Nga Nguyen
Vendula Mikulová
Veronika Navrátilová

Kdo (před svými strachy) uteče, prohraje

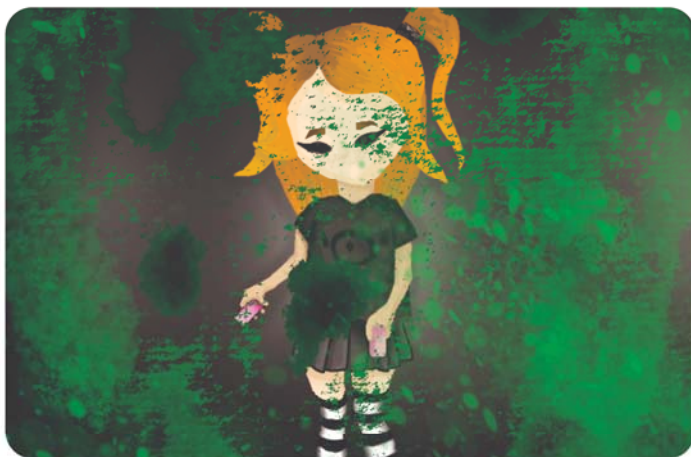
BIG SISTER

Známe to všichni. Až na Chucka Norrise a Nebojsu samozřejmě. Okamžiky obav, chvíle strachu, momenty čiré hrůzy. Ó strachy, jak se vás bojíme, jaké obtíže nám činí o vás hovořit, a přitom čím hlouběji zakutáme a vytáhneme na světlo, co by chtělo zůstat zahrabáno v temné sloji, tím větší službu sami sobě i svému okolí prokážeme. Pavoučice z Pána prstenů mi, arachnofobičce, ukázala, jak absurdní je pot vystávající mi nejen na čele při pohledu na ty naše malé roztomilé klepítkatce. Pouhá hypersenzitivní reakce pudu sebezáchovy. A právě tak asi strachy máme vnímat, jako takové alergické reakce, na které stoprocentně zabere pilulka čisté odvahy postavit se něčemu, co je v nás zakořeněno tak hluboce, že spíše než vyrývat, vytrhávat, klučit pomůže trpělivé ostřihávání hodné japonského mistra bonsaje.

Ona nám totiž ta stínohra s našimi strachy vystačí na celý život, a i tak se nám někdy může zdát, že jsme volky nevolky těmi volky, které jho strachu tíží k zemi tak, že se nám zdá, že na konec brázdy ani nedojdeme. Ale většinou se pak ukáže, když nás už téměř udolá pocit, že máme v gatích ze strachu pěkně naděláno, že právě naopak máme pro strach uděláno a že to pověstné světlo na konci tunelu opravdu nejsou reflektory vlakové soupravy.

Má druhá dcera po mně před pár lety, pětiletá, po návštěvě kouzelnického muzea, kde ze záhadných důvodů vystavovali také zmenšeniny gilotiny a šibenice s dovedně vypracovanými detaily, chtěla vyjmenovat a popsat všechny formy odchodů z tohoto světa. Pro ni čistá zvědavost stříhnutá testováním míry otevřenosti našeho vztahu, pro mě s ohledem na asi tak třetinu mých předků-sebevrahů

docela terapie. Překvapivě zajímavý prožitek popisu možných cest za oponu, u něhož si uvědomíte rozmanitost všech těch posibilit, až nakonec pocítíte svobodu a lehkost, v tomto případě snesitelnou, bytí...a nebytí.

Bylo pozdní deštivé odpoledne, rozhodně máj, měsíc, ve kterém jsem se narodila, pár dnů poté, co ve mně v šesti měsících zemřela má první dcera. Stojím před zrcadlem a snažím se sama v sebe pohlédnout, což je krutě nemožné, protože duše je jako bezedná studna. Navíc nikdy nejsme schopni sami sobě či druhým hledět do obou očí zároveň – dualita, nedejbože pluralita, je nám tu z velké míry odepřena, forma nás svázala provazem singularity, jehož uzly rozplétáme cestou zdejšího očištníkem. Alespoň myšlenkou se dotknout své podstaty zdá se tak snadné, ale nakonec zas a znovu skončíme jen u představy svalů, nervů, cév a kostí pod tenkou slupkou nechutně zranitelné kůže. Tehdy jsem částečně nazřela, jak zároveň snadné i těžké je odejít na druhou stranu za někým, kdo nám chybí tak, že máme pocit, že prostý nádech je zločin. Strachu ze smrtelnosti, stárí a

Ilustrace: Ema Petrová

umírání jsem se tehdy nezbavila, ten nás zřejmě opustí, až budeme staří a pak mrtví. Tehdy jsem naopak objevila strach mnohem větší, strach ze smrti zaživa, z pouhého přežívání, kdy si dookola odžíváme své bolesti, svá trápení, rochníme se v nich, až by kdejaká bachyně záviděla.

Boj nebo útek, dva pradávné imperativy. Přidala bych k nim schopnost mimikry, na chvíli se před svými strachy zamaskovat do bezpečí, jen tak je pozorovat, ani před nimi neutíkat, ani s nimi nebojovat, jen je tak mít s vědomím toho, jak moc... anebo málo... nás vlastně definují.

Ilustrace: Vendula Drastichová

ČLÁNKY

Bubáci ve skříní	9
Stephen King	10
Netopýři a já	13
Superstitions from East Asia	14
(Ne)bojme se!	16

bubáci ve skříní

Miriam Hýblová

„Není nic, čeho bychom se měli bát, než strach samotný.“ Když jsem tenhle výrok slyšela poprvé, nedával mi moc smysl. Přece na něm ale něco je, když se člověk zamyslí.

Víte, jak se dětem říkává, že strach má velké oči? Není to jen průpovídka, strach opravdu mění vnímání i úsudek. Stačí zasít malinké semínko strachu a už se nám zdá vše hrozivější a úzkost jen roste. A paralyzuje. To platí nejen pro bubáky ve skříní.

Nejhorší je podle mě strach ze zodpovědnosti. Někteří lidé se tolik bojí udělat špatné rozhodnutí, že raději neudělají žádné. Pouhá představa neúspěchu nebo trapasu se zdá najednou tak děsivá, že se drží zpátky. Bojí se riskovat, bojí se, že to nevyjde. Ale stejně jako se strašidly, představivost nám to většinou vykreslí mnohem barvitější a děsivější, než to reálně je. Nějaký ten trapas se přece stane každému. Prostě se poučíme a aspoň pak máme vtipnou historku, kterou můžeme vyprávět.

Co chci říct, je to, že někdy je ten strach samotný vážně horší než reálné hrozby a obavy, protože je jen překážkou. Odvaha je důležitá a kdo nesází, nevyhraje. Jasně že je to trochu nadsázka. Rozhodně ale nestojí za to nechat náš život jen tak plynout a ustrašeně stát v koutě. Sice se tak možná vyhneme nějakým těm klopýtnutím, k čemu to ale je? Stagnace pokud vím nikdy nikoho moc daleko nedovedla. Někdy prostě musíme trochu riskovat, vylézt z ulity a tolik se nebát.

Ilustrace: Daniela Neoralová

Stephen King

Andrew

Jako malý jsem se nerad bál. Nenáviděl jsem naši dlouhou temnou chodbu v bytě, kde se ozývalo všechno možné. Duté rány, vzdálený křik, rytmické bubnování a všude neprostupitelná tma, v jejíchž zákoutích se schovávaly nejrůznější zrůdy. Když se vám v posteli uprostřed noci chtělo na záchod, to byl opravdový horor se vším všudy. Pomalé vrzání dveří, nervózní pohledy za sebe, hroznivé siluety nelidských postav. Z tohohle se mi nikdy nepodařilo vyrůst. Teď bydlíme v rodinném domě a to je, věřte mi, teprve pořádná nálož adrenalinu. Sám doma, dlouhé temné schody a naprosté ticho, a pokud se něco omylem ozve, berete do ruky nůž, který máte v zásuvce nočního stolku. Ne, nepřeháním. Jinak je to ale poklidná vesnička, tak se neděste, jen mi někdy šplouchá na maják.

Proč o tom žvaním? Protože jeden úžasně kreativní spisovatel objevil nevyčerpatelnou studnici nápadů ze všedního života a přetavil je do nervy drásajících fikcí, které okupují žebříčky bestsellerů po úctyhodnou dobu. Tou pomyslnou studnicí je strach. Kdo se totiž někdy rád nepobojí, že? Je ale fakt, že King to dotáhl na jinou úroveň. Třeba *To*, v anglickém originále *It*, je znepokojivé již samo o sobě. Tisíc devadesát dva stránek, to je pro průměrného čtenáře kapku přes čáru, nemyslíte? Na světě jsou však i velice povedené filmy, které stojí za to zkouknout. Varování pro slabé povahy a coulrofoby! *TO* je krvežíznivý nechutný klaun.

Všechny romány Stephena Kinga nejsou bichle. Ze známějších by bylo nevhodné nedoporučit kultovní *Osvícení*, v anglickém originále *The Shining*, pro všechny, kdo nenávidí zimu a opuštěné hotely. Dobře, konec nevtipných pokusů o žerty, uděláme si rychlé shrnutí života a bibliografie mistra hororu, pana spisovatele, Stephena Kinga.

Narodil se v roce 1947 v Portlandu v Maine, USA. Teď je to již postarší muž, ale pane na nebi, jeho produktivita je až mystická. O tom svědčí desítky románů, povídkových sbírek, scénářů i knih naučných. Začínal jako mladý přispěvatel povídek do pánských časopisů zhruba kolem roku 1970. Nutno říct, že vystudoval obor angličtina a tvůrčí psaní se zaměřením na učitelství. V roce 1973 rozjel svou kariéru spisovatele naplno. Vydal svůj první román *Carrie* (Carrie) následovaný *Prokletím Salemu* (Salem's Lot). *Upířina* jak má být! Neskryji svou náklonnost k tomuto dílu. Doporučuji! Knihu dokončil těsně před smrtí matky, která dle mého názoru nemálo ovlivnila finále a konec. Po její smrti se přestěhoval do Colorada, z domovského Maine, a napsal legendární *Osvícení* (The Shining). Kolem roku 1980 se vrátil do rodného Maine, kde žije dosud. Od té doby každý rok vydá minimálně jednu knihu, většinou ale více. Podle mě oplývá jakousi nadlidskou schopností, že píše rychleji, než čtenář dokáže číst. Pro zkrácení bych teď jen uvedl výčet děl, která mi přijdou zajímavá:

Rita Hayworthová a vykoupení zvěznic Shawshank (Rita Hayworth and Shawshank Redemption) je jediné, co si povinně všichni zapamatují. Jediné Kingovo dílo na maturitním seznamu!

Řbitov zvířátek (Pet Sematary) je naprosté psycho s rychlým příběhovým spádem. Příběh, který nutně potřebujete dočíst, ale obsahuje tak nechutné části, že byste ho raději nikdy číst nezačali.

Mlha (Skeleton Crew) a její šokující konec se spoustou nepříjemných scén vás dostane!

To (It) zmíněno výše.

Misery (Misery) znám jenom z vyprávění kamaráda, takže nebudu spoilovat. Řekněme, že je tam šíleně šílená fanynka.

Geraldova hra (Gerald's Game) a ne, není to crossover *Zaklínače*.

Zelená míle (The Green Mile) - Tom Hanks, není co dodat.

Outsider (The Outsider) - Netflix seriál a jeden ze dvou nejnovějších románů.

Záměrně jsem vynechal víc knih, než bych zde rád zmínil a okomentoval. Má to být článek, ne studie! Za malinkou ukřivděnou zmínku stojí ještě série románů Temná věž, které jsou výtečně povedenou fikcí s hororovým nádechem. Také tuna povídek, stačí zapnout Google.

Doufám, že jsem nikoho neunudil a že jste třeba nabrali inspiraci, když jste flákali hodinu. Známe se. 😊

Ilustrace: Veronika Navrátilová

Netopýři a já

Vojtěch Novotný

Netopýr. Jeho černá křídla, sotva viditelné oční bulvy, uši připomínající uši myši a tenká, nechutná křídla, která svými rozměry dokážou leckoho překvapit. Věřím, že netopýři jsou božím trestem pro všechny ty, kteří si nevážili toho, jak neškodné a roztomilé jsou myši. Bůh tak poslechl ďábla a daroval myším velká křídla a schopnost vidět v černočerné tmě i se zavřenými očima. Avšak na Zemi nebylo dostatek místa pro toto stvoření, a tak byli dinosauři schováni do temných podzemních měst a na povrchu zemském se zrodili netopýři. Od toho dne to šlo se světem jen z kopce... Začaly se dít věci, jaké se dosud neděly. Věci, o kterých, v zájmu zachování mého duševního zdraví, tady psát nebudu...

Ale na úplné dno bylo klesnuto až v prosinci roku 2019. Svět se dozvěděl o prvním člověku, který se nakazil vzácným netopýřím virem, když se snažil omezit jejich populaci. Tím okamžikem bylo dno probořeno a klesalo se dál... Následovala panika. Panikařili nejen muži, ale ženy i děti také. Vir se šířil rychlostí větru po všech koutech světa a nikdo nevěděl-... nikdo nevěděl... Proto je mým symbolem strachu netopýr. Nikdy nezapomenu, co mi a všem ostatním jeden chutně vypadající netopýr udělal. A taky to je symbol Halloweenu, že.

Ilustrace: Vendula Mikulová

Superstitions from East Asia

Thi Nga Nguyen

A superstition is an irrational belief or feeling that certain objects, practices, etc. are connected to supernatural powers and lead to good or bad luck. Therefore, such symbols believed to bring bad luck bring out fear as well. We may know the common superstitions as black cats, Friday the 13ths and walking under ladders. But today, I want to present some superstitions originating from East Asia as they are very different from what we're used to. You may find them more bizarre or perhaps even crazy and that's up to you. But they are definitely interesting to say the least.

1. Unnatural deaths and their negative impact on the housing market

- In Japan, there are these peculiarities called “stigmatized properties”. This term describes a place which has a mysterious history – either an unnatural death occurred there (murder, suicide etc.), it was previously occupied by a cult, it is unpopular for undefined reasons etc. The superstition goes as far as to Japan having a law in which a real estate agent has to inform the customer when a property is stigmatized. Before the law was implemented, Japan relied mostly on a very impressive and maybe more effective way of tracking – a map of stigmatized properties. Oshimalland is a website running since 2005 which shows fire symbols at the exact spots where a death happened and provides a description of the incident. Later on, the developer added the rest of the world but it doesn't catch up with Japan whatsoever as Japan now has over sixty thousand tracked death spots while for instance the US has “only” around seven thousand spots tracked. Is that a good thing or a bad thing?

2. 4 = death

- Mainly in China, the number four is massively avoided for this one reason – it has a similar pronunciation to the word “death” in Chinese. This results in elevator buttons missing the number four or people avoiding having phone numbers with the number four in it.

3. The man in the middle dies

- This applies to more countries in East Asia where it is said to be dangerous to take photos of three people posing in one frame. That is because it’s widely believed that if three people take a picture together, the person in the middle dies first.

Even if believing in superstitions is seen as irrational by some, I still think it’s almost exciting to believe in something, as it completes your view of the order in the world. You just shouldn’t get too caught up in it; superstitions naturally incite fear but when the fear gets too irrational, that’s when it gets bad.

Illustrace: Thi Nga Nguyen

(ne)bojme se!

z anonym

hej ty!

milý čtenáři!

zažil jsi už někdy strach?

hloupá otázka, že?

každý z nás se přece něčeho bojí

nebo štítí

někdo pavouků, jiný výšek, jehel nebo zubařů

myslím, že strach je do jisté míry v pořádku

chce nás varovat, upozornit, myslí to s námi dobře

bez něj bychom dost možná skočili z dvanáctého patra nebo vběhli do čtyřproudové silnice (a to by byla přeci škoda)

jen mu nesmíme dovolit, aby nad námi převzal kontrolu

aby nás nezastavoval ve chvílích, kdy máme dobře našlápnuto

a možná ani v momentech, kdy si nejsme jisti, kam přesně jdeme

když váháme, jestli něco změnit

co když tím všechno jenom zhoršíš?

hlasy v hlavě nám nedají spát

nenechme je zvítězit

nezůstávejme kvůli nim na místech, která v nás vyvolávají úzkost, a

s lidmi, kteří z nás vysávají energii

jen proto, že to *jinde* a s *jinými* neznáme

strach nám říká, že neznámo přináší rizika

možná nebudeš spokojená ani tam!

ale už nám neřekne, že nám změna může ulevit nebo dokonce obrátit

náš život o 180 stupňů klepšímu

tak to pojďme říct strachu my

a ještě něco!
překonávejme se!
vystupujme z komfortní zóny
strachu se to nebude líbit
co když se ztrapníš?
hučí a hučí pořád dokola
jako poškrábaná deska
no tak se možná ztrapním
a možná ne
možná je ta odpověď, na kterou se učitel ptá, správná
možná mi celý klub zatleská, až vezmu na karaoke party do ruky
mikrofon a zazpívám Hallelujah
možná stím klukem zvlaku, na jehož číslo se zeptám, prožiju
nejkrásnější chvíle svého života
a i kdyby to nedopadlo, nebudu si vyčítat, že jsem to nezkusila
už žádné „co kdyby“, ale „tak teď už vím“, díky čemuž sebe i jiné daleko
líp poznám
dobrý, už končím
vím, že nejsem žádný motivační řečník, a tak už vám radši pomalu
uzavřu výčet toho, co byste (podle mě) měli nebo neměli dělat
(nemusíte nic, mimochodem. jen umřít, o což se starat nemusíte)
(říkala jsem vám, že nejsem žádný motivační řečník!!)
ale kdybych měla vzkázat jenom jedno, pak říkám
klidně se bojme
(emocím se stejně blbě poroučí...)
ale i tak do toho jděme
buďme silnější než strach
však ono to nějak dopadne
ale jak, to nikdy nezjistíme
pokud nám bázeň sváže kotníky

tak tedy:
nádech výdech
tfuj tfuj
zlomme vaz
zlomme strach
držím nám palce <3

ZEPTALI
JSME SE

Kdo se bojí, nesmí na Gympl	21
Naši studenti nemají strach ze vzdělání	24
Strach a my - anketa	27

Kdo se bojí, nesmí na Gympl

Společenství Sauronovo

Jak už je v naší redakci zvykem, opět jsme si vybrali pár obětí, které jsme pro naše čtenáře vyzpovídali. A aby byli naši (ne)dobrovolníci ještě pod větším nátlakem stresu, seznámíme Vás dnes s novými tvářemi naší školy. Žáci a učitelé, seznamte se!

Michaela Konieczná

1. Jaké byly Vaše obavy z nástupu na "Horní gympl"?

Strach před nástupem na gymnázium se dostavil až v posledním týdnu v srpnu. Byl to strach z neznáma – z nových kolegů, z žáků, ale také z prostředí, protože nepocházím z Havířova. Naštěstí se veškeré obavy brzo rozplynuly. Kolegové z kabinetu i mimo něj mě vřele přivítali a kdykoliv potřebuji pomoci či poradit, vím, na koho se obrátit. Myslím, že i s žáky jsme si na sebe postupem času zvykli. Bohužel nám osobní setkání překazila online výuka, která byla pro mě další neznámou.

2. Přetrvávají u Vás nějaké strachy z dětství?

Už od malička se strašně bojím hadů. Jednou jsem svůj strach překonala, když jsem si hada pohladila, ale ani tak jsem k nim nepojala důvěru, takže tento strach si ponesu do konce svého života.

3. Jak se vypořádáváte se svými strachy?

Jedinou věc, kterou musíme udělat pro překonávání strachu, je postavit se této obavě čelem. Nemá cenu utíkat. I v tomto období si procházím strachem – strachem z poslední závěrečné zkoušky na vysoké škole. Není to má první velká zkouška, ale pokaždé je to stejné. Jediné, co mi pomáhá pro chvilkové

zapomenutí, je procházka někam za město se sluchátky v uších, protože hudba je lék na vše.

4. Při kterém adrenalinovém sportu byste překonala sama sebe?

Tak nad touto otázkou nemusím vůbec přemýšlet. Jednoznačně seskok padákem.

5. Věříte na některou z pověr?

Jsem člověk, který obecně nevěří na jakékoliv nadpřirozeno, pověry a podobné věci. Nedávno jsem jela s kamarádkou v autě a přes cestu nám proběhla černá kočka. Kamarádka začala vyšilovat, že nás čeká neštěstí, protože přeběhla zleva doprava. Prý kdyby přeběhla zprava doleva, běží směrem k srdci a to je dobré znamení. Ale moje vysvětlení je jednodušší – ta kočka prostě jen někam šla.

Jana Ligočká

1. Jaké byly Vaše obavy z nástupu na "Horní gympl"?

Obavy z nástupu na HG nebyly žádné, naopak jsem se těšila. Byla to příležitost, a tak jsem ji využila a jsem velmi ráda.

2. Přetrvávají u Vás nějaké strachy z dětství?

Nějaké obavy a strachy mám, ale že by byly z dětství, to asi ne.

3. Jak se vypořádáváte se svými strachy?

Nejlepší je postavit se strachu čelem, není to někdy jednoduché, ale jde to a já se o to pokouším. Posouvám své hranice, občas je dobré vystoupit ze své komfortní zóny.

4. Při kterém adrenalinovém sportu byste překonala sama sebe?

Skok volným pádem, toto odkládám a připomíná mi to jeden nevyužitý dárek 😊. Zatím jsem se nepřekonala.

5. Věříte na některou z pověr?

Na černou kočku nebo pátek 13., myslíte? Nene, na pověry nevěřím.

Irena Barvíková

1. Jaké byly Vaše obavy z nástupu na "Horní gymnpl"?

Vyloženě obavy jsem neměla, spíš jsem se těšila. Nebylo to pro mne úplně nové prostředí, sama jsem na gymnázium v minulosti studovala, někteří učitelé z dob mého studia na škole stále působí, což byla výhoda i nevýhoda, protože jsem k nim cítila obrovský respekt a najednou jsem byla jejich kolegyní. Ale všichni byli moc milí a přátelští, pomohli mi cítit se tady dobře.

2. Přetrvávají u Vás nějaké strachy z dětství?

To ne. Strach ze tmy a strašidel ale nahradily obavy o blízké, hlavně o děti.

3. Jak se vypořádáváte se svými strachy?

Myslím, že strach by se neměl vždycky za každou cenu potlačovat. Vnímám ho jako hlas podvědomí nebo intuice, varování, že se nacházíme v nebezpečné situaci a měli bychom zbystřit.

4. Při kterém adrenalinovém sportu byste překonala sama sebe?

Určitě při všech aktivitách, které zahrnují skoky volným pádem.

5. Věříte na některou z pověr?

Černá kočka přes cestu mě spolehlivě zpomalí.

Ilustrace: Vendula Mikulová

Naši studenti nemají strach ze vzdělání

Společensví autorů

Třem našim neohroženým bývalým studentům jsme položili tyto tři otázky:

**1. Jak jste spokojeni se svou vysokou školou (jaký obor studujete)?
Změnili byste ji?**

2. Jak byste rádi své vysokoškolské studium využili v budoucnu?

**3. Jaké jsou podle vás rozdíly mezi střední a vysokou školou?
Připravila vás vaše SŠ na vysokoškolské studium? Jak?**

Radim Kolář

1. Studuji všeobecné lékařství na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Prozatím jsem se školou spokojený. Sice jsem v ní moc dlouho nebyl, jelikož se objevil „Koroňák“, ale i za tu dobu se na kampusu hodně změnilo. Například se postavilo nové simulační centrum pro studenty, což mě dost potěšilo, jelikož jde vidět, že naše univerzita neustále přistupuje k novějším a modernějším metodám výuky.

2. Po studiu mám v plánu nastoupit do zaměstnání, nejlépe do větší nemocnice ve větším městě. Následně po dodělení atestací bych si představoval na nějakou dobu odcestovat pracovníě do zahraničí, abych nabral zkušenosti v oboru i z jiných zemí. Rozdíly ve zdravotní péči v ostatních zemích jsou totiž velmi markantní.

3. Vysokoškolské a středoškolské studium se absolutně nedá srovnávat. Student sice do školy chodí o mnoho méně, ovšem musí třeba absolvovat 3hodinová cvičení a studovat sám doma 7 dní v týdnu. Samozřejmě každý student se potřebuje učit jinak a ve výsledku má více nebo méně volného času, takže nakonec zaleží i na individuální schopnosti „time-managementu“. Předměty, které jsme měli na střední, mě osobně na nějaké předměty určitě připravily nebo alespoň vytvořily základ, na který jsem potom nabaloval další informace (např. vysokoškolská biologie, biofyzika, biochemie atd.). Pokud ale jde o přípravu na vysokoškolský život, tak na to střední škola připravit nedokáže. To si prostě člověk musí zažít na vlastní kůži.

Marek Dvořák

1. Studoval jsem nejdřív Bachelor's Degree International Business Administration na Wirtschaftsuniversitaet ve Vídni (WU Wien). Poté Master's Degree na University of Groningen v Holandsku. A potom z nudy ještě jeden Master's Degree na LUISS Guido Carli University v Římě. Ten poslední Master's Degree byl zaměřen na digitalizaci nadnárodních společností. Upřímně jsem happy, jak to je, a nic bych neměnil. Už jen proto, že i přes pandemickou situaci se mi lehce uplatňovalo na pracovním trhu a mohl jsem si tím pádem klást i podmínky. Snad jedině ten Master v Holandsku byl dost vědecky zaměřen na teorii a upřímně nic z toho, co jsem se tam naučil, bych nyní nikdy nepoužil v praxi.

Ilustrace: Thi Nga Nguyen

2. To využití už jsem popsal částečně v předchozí odpovědi. Už po Bachelor's Degree jsem pracoval jako Headhunter pro jednu nadnárodní společnost a mohl jsem toto provozovat i z Itálie digitálně, i přestože jsem byl oficiálně zaměstnán v Rakousku. Nyní pracuji jako Junior Manager pro CEE a mám pod sebou 100 zaměstnanců z Rakouska, Německa, Švýcarska, ČR, Slovenska a Polska. Je to velmi zajímavá práce, protože mohu poznat nové lidi z různých kultur. Během ní mluvím paralelně 4 jazyky. Pokud v následujících letech uvidím kariérní postup ve firmě a i mé vysněné přerazení do Izraele nebo do Emirátnů, tak bych rád při ní zůstal. Pokud ne, můj plán je jít do Evropské komise a být zodpovědný za projektový management mezi EU institucemi. Na tady tuto pozici bych se musel ještě ale naučit francouzsky, což je momentálně "in progress".

3. Rozdíly jsou signifikantní. Studium na VŠ vyžaduje podle mě větší zodpovědnost a je tam i dost vysoká různorodost lidí, jak národnostně, tak i kulturně. Podle mě nás SŠ částečně na vysokoškolský život připravila, ale ne dostatečně. Hlavně v oblasti jazyků je hezké, že mnoho z nás má maturitu z cizího jazyka. Ale do jaké míry jsme poté schopni komunikovat v daném cizím jazyce v dané zemi? Je prostě důležité žít v cizině, protože se člověk rychle zorientuje a adaptuje. Ke konci budu ještě dost upřímný a neodpustím si menší kritiku. Příprava SŠ na FCE certificate je pro studium v zahraničí absolutně zbytečná a takováto instituce jako gymnázium to absolutně zveličovala. Pokud chce člověk studovat v angličtině v zahraničí, poté student potřebuje CAE certificate a tudíž o jeden stupeň vyšší level, C1. Proto je absolutně zbytečné platit (dovolíme si pochybovat, pozn. red.) za FCE certificate a raději vyčkat a připravit se přímo na CAE. A toto neříkám jen z vlastní zkušenosti. :)

Strach a my - anketa

Co se Vám vybaví, když se řekne "strach"?

tarantule

sevrě se mi žaludek.
Cítím nervozitu.
Něco se blíží.

Taková černá deka,
která člověka obklopí
a zatemní mu tělo
i mysl

Když se řekne strach, tak
si představím nervozitu,
nebezpečí, úzkost, začne
mě bolet hlava a brní mi
ruce.

Pocit
beznaděje
a úzkosti.

Neschopnost
racionálně myslet.

horory

Vybaví se mi strach
z neúspěchu. Když člověk
nasadí laťku vysoko, pak se
těžko dělá práce jen na 50 %
z důvodů úspory času.

nemoc u blízkých a sebe

nějaká
nepříjemná
věc nebo hadi
a pavouci

Bojujete se strachem? Jak?

Většinou si racionálně vysvětlím danou situaci a snažím se odhalit, proč že se mě můj mozek snaží vystresovat. Často mi také pomáhá explicitně formulovat, co se může stát v nejhorším případě – často se totiž ukáže, že to nic tak strašného není. Vede to k tomu, že se někdy rozdělují na "já" (neexistující myšlenková entita) a "můj mozek" (ten biologický zlomyslník, který mi sídlí v hlavě), což jsou jinak pojmy často implicitně brané jako synonyma.

No tak většinou ho ignoruju, dokud to není problém. Jakmile to problém je, tak se mu pokusím za každou cenu vyhnout. A jakmile to nejde, tak mám smůlu a musím to nějak přežít.

Ano, často. Snažím se něčím rozptýlit. Nebo si řeknu, že jsem se na to učila a když to pokazím, tak to nevádí.

Snažím se dobře studovat, abych se udržel ve střední vrstvě.

Ano, zkusím odchylovat pavouky a koukat se na ně.

Pokud chci zapomenout na všechny trable a odpočinout si, pouštím si BBC Radio 2. Pravidelně poslouchám diskuze, které každý den živě moderuje Jeremy Vine.

Snažím se v tu chvíli myslet jen na hezké věci.

DO NUDY

Literární okénko	31
Uhodnete písničku?	32
Kam nechodí slunce, chodí strach	33
Strašidelný labyrint	34

Literární okénko

Tento měsíc Vám strašidelnou četbu doporučí hned několik redaktorů Cirkulárky:

Černá sanitka - několikadílná knižní série plná současných městských legend; Scary Stories to Tell in the Dark - sbírka klasických dětských strašidelných příběhů, která se nedávno dočkala filmového zpracování, Zuby nehty - dvacet strašidelných povídek které vás nenechají v noci spát
- Verča N.

James Dashner - série Labyrint - všem zájemcům o napětí v knize, od které se nelze odtrhnout, nemohu nedoporučit sérii Labyrint plnou dějových zvrátů a drsného děje s krvavými scénami a nemilosrdnými zkouškami, které Vás postraší tak, že ve spánku budete myslet pouze na to, kam se děj bude dále ubírat
- Milan K.

Spalovač mrtvol - Ladislava Fukse - strach ze smrti je běžnou lidskou vlastností, jak se ale začne chovat člověk, který se se smrtí smíří, ba dokonce ji pokládá za krásnou?
- Eliška Ch.

Všechny malé zázraky - Jennifer Niven - o straších vycházejících z životních traumat, o strachu ze smrti a o tom, jak právě to může svést dva lidi dohromady
- Thi Nga N.

Smrt je mým řemeslem - Robert Merle - o hrůzném životě ředitele koncentračního tábora, který děsí mechanickým řešením židovské otázky
- Danča N.

G.G.Márquez - O lásce a jiných běsech - pro ty, kdo se bojí vztekliny, ale ne představy, že jim v hrobě dál rostou vlasy; nebojíte-li se rakoviny, dejte si Kafe a cigárka (a notnou dávku smíchu a pohody) Marie Doležalové, Backman a jeho Muž jménem Ove - s úsměvem proti stárnutí a strachu z něj

Uhodnete písničku?

Milan Kolář

Se strachem se téměř jasně pojí hororová hudba. Ale tu je velice těžké zapsat do not, protože se v ní využívá rozličných prostředků k navození atmosféry – pestrá dynamika, speciální hudební nástroje a výrazná melodie. Přece jen jsme pro Vás jednu známou děsuplnou melodii do not přepsali. Poznáte ji?

8

6 8

Řešení
04/2014

Kam nechodí slunce, chodí strach

BIG SISTER a Zdeněk Tómis

Čeho se bojí rčení, přísloví, pořekadla? Že by je ovládl strach. Podívejte se na to, jak by to dopadlo.

Ve strachu poznáš přítele.

Kdo seje strach, sklízí bouři.

Svatá Lucie strachu upije

Strach je dobrý sluha, ale špatný pán.

Kdo se strachem chodí, sám sobě škodí.

Strach má krátké nohy, daleko nedojde.

Z bláta do strachu

Vytrhnout strach z paty

Peníze dělají strach.

Náš strach, náš pán.

Strach – půl zdraví.

Čiň strachu dobře, peklem se ti odmění.

Kam čert nemůže, tam nastrčí strach.

Strach má velké oči.

Čas všechny strachy zahojí.

Dočkej strachu jako husa času.

Jaký pán, takový strach.

Bez práce není strach.

Můj dům – můj hrad – můj strach

Vytloukat strach strachem

Strašidelný labyrint

Zdeněk Tómis

Pomůžete ztracenému Kňourovi nalézt cestu k hostině? Dávejte pozor na příšery! Dokážete zachránit taky kočku Šklíbu?

Ta role je moje!

TRISK

